

Historia ya Falsafa

60 Ubora wa Baada ya Hegelian

Na Dkt. Arthur Holmes wa Chuo cha Wheaton

Na muhtasari niliokupa unaenda kijiografia, kwa kweli kwa ajili ya urahisi, nadhani, na unaweza kuuchambua baadhi yake unavyohitaji. Kwa hivyo, mambo ninayotaka kuyasisitiza hasa ni yale matatu niliyoyaandika ubaoni. Schopenhauer, na una sura katika Stumpf kuhusu Schopenhauer, haikuwepo hapo awali, lakini katika toleo hili la Stumpf, ipo.

Na kuna baadhi ya chaguzi katika Gardner kutoka Schopenhauer. Kisha udhanifu binafsi, kwa sababu umekuwa na ushawishi mkubwa katika falsafa ya Marekani, ukiangalia chini ya ukurasa, udhanifu binafsi nchini Marekani. Na kisha harakati za neo-Kantian.

Kwa hivyo, wale, pamoja na FH Bradley nchini Uingereza, na yeye ni mfano wa Hegelian mpya wa mapema karne ya 20. Kwa kweli, Hegelian mpya ambaye alishawishi sana Whitehead. Kwa hivyo, tutazungumza kumhusu labda Ijumaa ili kufanya mabadiliko.

Kumbuka nilichosema mwanzoni mwa mjadala wetu wa mawazo ya baada ya Kantian, yaani, kwamba kile ulicho nacho katika harakati hii ya udhanifu ni jaribio la kuonyesha ukweli wote kile mtu anachokiona kwenye lenzi, kioo, hata hivyo unataka kutumia sitiari, ya roho yake mwenyewe ya kibinadamu, fahamu ya mwanadamu, roho fahamu. Unaona sasa katika Hegel kwamba kujitambua ni ulimwengu mdogo wa roho kamili katika udhihirisho wake unaojitokeza katika historia. Na kitu kama hicho kinapitia yote.

Katika Schopenhauer, kama nilivyobainisha hapo ubaoni, yeye ni mtu anayependa mambo kwa hiari, akimaanisha kwamba kipengele cha nafsi anachokiona kuwa cha kufichua zaidi, yaani, kitovu cha uhalisia, ni utashi badala ya akili. Kwa hivyo, pale Hegel aliposema kwamba mantiki ni halisi na halisi ni busara, yaani, unaelewa uhalisia kwa mujibu wa lahaja yako mwenyewe, kile Schopenhauer anachosema ni kwamba, ukipenda, mapenzi ni ukweli na uhalisia ni mapenzi. Na kwa hivyo unaelewa uhalisia katika taswira ya utashi wa mwanadamu.

Kwa hivyo unapata tofauti hizo zikiendelea. Ukiangalia chini vitu vitatu vya bibliografia vilivyo chini ya orodha, Ewing atakupa muhtasari mzuri wa utamaduni wa wasomi wa maadili kihistoria hadi karne ya 20, machaguo na maoni. Ikiwa unavutiwa na ushawishi wake kwenye mawazo ya kidini, basi kitabu cha CCJ Webb kinasaidia sana, kuanzia 1850 na kuendelea hadi karne ya 20.

Na kama una nia ya ushawishi wake kwenye mawazo ya kijamii na kisiasa, basi AJM Milne. Haihusiani kabisa na Milne ya Winnie the Pooh. Mmoja wenu alikunja uso. Je, umesikia kuhusu Winnie the Pooh? Namaanisha, hilo ni bora kwa njia fulani kuliko Dkt. Seuss, ikiwa unamkumbuka Dkt. Seuss.

Lakini vitabu hivyo vinastahili kuzingatiwa. Na wale wenu katika sayansi ya siasa au historia wangepanya vyema kuangalia kitabu cha Milne. Kinatoa mwanga mwingi juu ya mambo.

Sawa, sasa wacha nianze kwa kutoa maoni kuhusu baadhi ya watu wa hali ya chini, kisha nirudi Schopenhauer. Nchini Ufaransa, una mtu kama Mendebiran, na katika hali yake, inaonekana kuwa hisia zaidi kuliko mapenzi au mawazo. Ni kana kwamba anasema, Ninahisi, kwa hivyo nipo.

Na hisia ni halisi, na halisi ni hisia. Unaona aina hiyo ya mtazamo wa kimapenzi. Maurice Blondel ni mhusika wa kuvutia.

Alikuwa mwanafalsafa Mkristo, aliyeathiriwa sana na Schelling wa mapenzi, lakini pia mwanaharakati wa kifalsafa na kijamii katika siku zake. Huko Ufaransa katika miaka ya 1930, mjadala ulianza kuhusu swali la kama kunaweza kuwa na kitu kama falsafa ya Kikristo. Na Blondel alikuwa mmoja wa washiriki hai katika mjadala huo, akisema, ndiyo, kwa kweli, kunaweza kuwa.

Yaani, aina yake ya dhana ya kimapenzi, aliiona kama falsafa ya Kikristo. Nchini Italia, nimemtaja Giovanni Gentile, ambaye alikuwa Waziri wa Elimu wa Mussolini, kama mfikiri wa kisiasa, mwananadharia wa kisiasa wa ufashisti. Benedetto Croce ni muhimu sana katika urembo na nadharia ya urembo.

Bado anasoma siku hizi kwa michango yake katika eneo hilo. Kwa hivyo ikiwa unataka mtazamo wa Hegelian wa urembo, basi Croce anaweza kusomeka zaidi kuliko mzee mwenyewe. Nchini Uingereza, FH Bradley, kama nilivyosema, ana umuhimu mkubwa.

Lakini AE Taylor ni mwandishi wa kuvutia, anayesomeka vizuri. Alikuwa Cambridge. Aliandika kitabu cha metafizikia kinachoitwa Elements of Metafizikia, ambacho ni uwakilishi mzuri sana wa jinsi msomi wa Hegelian anavyoweza kufanya metafizikia katika utamaduni huo wa kihafidhina wa Hegelian wa zamani.

Pia alikuwa msomi wa Plato. Mtu fulani alisema kwamba katika kitabu chake kuhusu Plato, anamgeuza mzee mpendwa Plato kuwa Mchungaji mwema. Alikuwa mcha Mungu, na ana kitabu kingine kinachoitwa Imani ya Mtaalamu, ambapo anaendeleza hoja ya kimaadili kwa ajili ya kuwepo kwa Mungu.

Kwa hivyo Taylor ni muhimu. William Temple alikuwa mwanafalsafa huko Oxford, lakini baadaye katika taaluma yake alikuwa katika uongozi wa Kanisa la Anglikana na akawa Askofu Mkuu wa Canterbury miaka ya 1940. Aliandika mengi sana katika maadili ya kijamii, lakini kazi yake muhimu zaidi ya kifalsafa ni Nature, Man, and God.

Unaweza kuona kutokana na hilo kwamba alizungumzia mambo mengi. Asili, Mwanadamu, na Mungu. Ukiisha kuzungumzia hayo, ni nini kilichobaki? Naam, hiyo ndiyo hoja yake.

Ilikuwa kitabu kuhusu metafizikia, jambo lingine. Lakini pia ana kazi nyingine inayoitwa Albrecht's Creative Mind, ambapo anachunguza mawazo ya Plato kuhusu wema, ukweli, na uzuri na anasema kwamba yanapatikana katika Mmoja, Mungu, Mkamilifu. Labda niseme, na tutarudi kwenye hili wakati mwingine, kwamba Bradley halinganishi Mkamilifu na Mungu.

Mungu ndiye udhihirisho wa juu zaidi wa Ukamilifu, lakini si Ukamilifu. Tofauti ndogo humo ndani. Anajaribu kuepuka uungu wa miungu mingi kwa kusema hivyo.

Huko Amerika, unapata aina ya awali ya udhanifu katika Jonathan Edwards na, bila shaka, katika Ubadilishaji wa Upeo ...

Baadhi ya watu wanafikiri wana enzi nyingine ya dhahabu sasa. Lakini wakati huo, walikuwa na Josiah Royce na William James na George Sandiana, mkusanyiko mzuri wa watu. Na Royce kwa namna fulani anatafsiri maono ya Hegelian ya ukweli katika mandhari ya Marekani, akizungumzia roho ya jamii badala ya roho kamili, na kadhalika.

Lakini unaweza kuona baadhi ya mawazo ya kisiasa na dhana ya Hegel kuhusu serikali ikipitia katika mtazamo wa Royce kuhusu jamii, dhana hiyo ya Marekani. Na kisha unapata dhana ya kibinafsi nchini Marekani, inayowakilishwa na Borden Parker. Huyu anapaswa kuwa BP, Borden Parker Bowne.

Kwa bahati mbaya, Chuo Kikuu cha Kusini mwa California, kwa miaka kadhaa, kilikuwa kitovu cha udhanifu binafsi. Na ujenzi wao wa falsafa unajulikana kama Ukumbi wa Falsafa wa Borden Parker Bowne, baada ya jamaa huyu. Vituo viwili vikuu vya udhanifu binafsi vilikuwa katika USC na katika Chuo Kikuu cha Boston.

Na ilikuwa katika Chuo Kikuu cha Boston ambapo Edgar Sheffield Brightman alifundisha kwa miaka mingi. Na alikuwa na wainjilisti kadhaa miongoni mwa wanafunzi wake, hivyo alikuwa na ushawishi mkubwa katika kuunda mawazo ya kiinjili kwa miaka ya 1950 na karibu. Alifanya kazi ya udaktari na Brightman.

Vivyo hivyo Edward Carnell, mwanatheolojia na mwanafalsafa wa dini huko Fuller katika miaka ya 1940 na 50. Na kwa muda, ilikuwa moja ya falsafa zenye ushawishi

mkubwa miongoni mwa wafikiri Wakristo, wahafidhina na waliberali. Katika hatua hii, nadhani ni sawa kusema kwamba dhana binafsi ni suala la historia kuliko ukweli halisi wa sasa.

Lakini bado unawakuta watu wakiirejelea kwa aina ya kumbukumbu za zamani. Acha niseme kwamba udhanifu binafsi ulikuja katika aina mbalimbali, lakini katika umbo la Bowne-Brightman- Battocci , haukuwa udhanifu wa kimono, kama harakati ya Hegelian ilivyokuwa, bali udhanifu wa wingi. Kwa hivyo kwa maana hiyo, inaonekana kurudi labda zaidi kwa Brightman akiwa na akili zake nyingi, unaona, badala ya Hegel.

Uwakilishi bora wa kimetafizikia ambao ninaufahamu ni kitabu cha Brightman, Person and Reality. Person and Reality. Jina la kuvutia, kwa sababu kazi kuu ya FH Bradley iliitwa Appearance and Reality, na kazi kuu ya Whitehead ilikuwa Process and Reality.

Kwa hivyo wote wanajaribu kuainisha uhalisia, unaona. Bradley, kwa upande wa mwonekano, ambao, anasisitiza, ni halisi kwa kiasi fulani. Kwa hivyo una viwango vya uhalisia katika mwonekano wote, badala ya hesabu ya pengo la ajabu la nambari.

Na, bila shaka, kuna viwango vya uhalisia katika hatua zote katika ufunuo wa kihistoria wa lahaja ya Hegel, pia, unaona. Lakini kichwa cha habari Mwonekano na Uhalisia kinaonyesha hilo, kama vile kichwa cha habari cha Whitehead Mchakato na Uhalisia, kwa sababu Mungu yuko katika mchakato, kama vile kila kitu kingine kinavyoendelea. Na kielelezo cha msingi ambacho Whitehead anatumia ni kielelezo cha utambuzi wa hisia, ufahamu wa hisia, ambacho ni mchakato.

Na kwa hivyo Brightman anapofanya Mtu na Ukweli, anasema kwamba dhana ya mtu ni dhana unayotaka kwa ajili ya kuzungumzia kile kilicho halisi zaidi na hatimaye halisi zaidi. Na kwa hivyo, ni wazi, atakuwa akizungumzia Mungu binafsi. Na kama mshiriki wa wingi, hiyo ina maana kwamba kuna Mungu na watu wengine.

Na hiyo ndiyo iliyomfanya avutie wanafalsafa Wakristo. Alifanya hivyo, yeye na Bertoci wote wawili, alichukua msimamo wa kutoamini Mungu, kuhusu tatizo la uovu . Hiyo ni kusema, ukiweka tatizo la uovu kama utata unaoonekana katika seti ya hoja nne, yaani Mungu ni mwema kabisa, Mungu ana nguvu kabisa, Mungu ana hekima kabisa, na uovu usio na kusudi upo, basi moja kati ya hizo nne lazima iondoke ikiwa kuna utata hapo.

Na Brightman alihisi kwamba Mungu mwenye nguvu zote alilazimika kuondoka. Na kwa hivyo Mungu ana nguvu ndogo. Sasa, nataja hilo kwa sababu nadhani ni tatizo kubwa na dhana potofu ya kimetafizikia kuelezea tatizo la uovu.

Kama una dhana potofu ya Mungu, basi ni wazi kwamba uovu ni sehemu ya yote. Kama ni imani potofu ya Mungu, ni sehemu ya uungu, au sivyo ni upande wa kivuli

cha wema na si uovu kweli . Na unakumbuka jinsi tulivyokumbana na tatizo hilo na Plotinus, nadharia yake ya emanations, na dhana potofu yake ya Mungu.

Naam, ukiwa na dhana potofu ya wingi, unakumbana na tatizo la uovu pia, unaona. Kwa sababu mbinu nyingi za kitamaduni za atheism kwa tatizo la uovu zinahusiana na kuwepo kwa uumbaji wa kimwili uliopangwa. Uumbaji wa kimwili uliopangwa, ambao umepangwa jinsi ulivyo kwa kusudi.

Ili tunapokiuka baadhi ya michakato ya asili iliyopangwa, tunapata maumivu ya tumbo, mashimo kwenye meno yetu, mishipa iliyoziba, au labda vichwa vilivyovunjika ikiwa tunaegemea mbali sana nje ya madirisha, unaona. Kwa maneno mengine, uovu unatokana kwa sehemu na aina ya nidhamu ambayo sasa haipo kutokana na ukosefu wetu wa kujizuia, ukosefu wa makubaliano na utaratibu wa asili. Lakini kwa vyovyote vile, inatumika, na hivi ndivyo ilivyotengenezwa, bila shaka, kazi ya kutengeneza roho katika ulimwengu uliopangwa.

Unakumbuka nadharia ya kutengeneza nafsi. Sasa, ikiwa hakuna mpangilio wa kimwili uliopo nje ya akili ya Mungu, au akili zetu, basi hakuna sababu kama hiyo ya nje ya maovu. Na katika mpango wa Berkeley, ni nani anayesababisha mawazo yako ya maumivu yasiyo na msingi? Unaona.

Kwa hivyo tatizo la uovu linamrudia Mungu. Naam, Brightman, badala ya kutaka kumfanya Mungu awe na lawama kwa uovu na kusema yeye si mwema kabisa, na akihisi, alikuwa mtu mwenye shauku sana, mwenye hisia kali kwa mateso ya watu, na kwa kuona kwamba kuna uovu mwingi ambao unaonekana kuwa hauna maana kabisa, unaona, hakuweza kuuhusisha na ulimwengu usio na utaratibu kama vile Augustine alivyofanya. Anaweza tu kuuhusisha na baadhi kutokana na kwamba unafanya kazi katika akili ya Mungu ambayo Mungu hana udhibiti juu yake, unaona, kile anachokiita uovu wa tatu.

Kuna kipengele kisicho na mantiki, kwa maneno mengine , katika uhalisia, na hivyo Mungu mwenye kikomo. Naam, hiyo ni kusema tu kwamba tatizo la uovu ni tatizo la kudumu kwa mtu anayeamini mambo ya kufikirika. Sawa, mengi sana kwa muhtasari huo wa orodha ya vyakula.

Na wacha niseme mambo kadhaa kuhusu Schopenhauer. Utagundua kuwa sura ya Stolz kuhusu Schopenhauer inasomeka vizuri na inaeleweka sana, na chaguo, nadhani, zitakupa hisia kwamba una sehemu kwenye mifupa hiyo. Lakini kwa njia ya mwelekeo wa hilo, kazi kuu ya Schopenhauer inaitwa The World as Will and Idea.

Sasa, kumbuka nilisema kwamba watu wenye mtazamo bora hutazama mambo kupitia lenzi ya jinsi nafsi ilivyo. Na mambo mawili tunayoyajua ndani yetu, kwa kujichunguza, ni utashi na mawazo. Kwa hivyo ikiwa hiyo ndiyo lenzi, ikiwa hiyo ndiyo ninayoiona kwenye kioo, basi nitaonyesha hilo kwa uhalisia kwa ujumla .

Ulimwengu ni utashi na wazo . Sasa, si rahisi hivyo, kwa sababu ameshawishiwa katika kusesitiza utashi na Kant na Fichte, ambao wote wawili, kama watabiri, walisisitiza kwamba mawazo yetu ya ulimwengu wa vitu, kile Fichte alichokiita kisicho cha ubinafsi , mawazo yetu ya ulimwengu wa vitu ni matukio tu. Kwa hivyo Schopenhauer anachofanya ni kuiona dunia kulingana na mawazo tuliyo nayo kama matukio, na utashi kama noumena, ukweli, na mwonekano.

Ukweli wa msingi ni asili ya mapenzi. Sasa, anafanyaje hivyo? Kweli, matukio ni rahisi, sasa unamjua Kant vizuri sana. Sehemu ya matukio huonekana kwa urahisi sana.

Jambo kuu ni kwamba akili, akili ya mwanadamu, ina mawazo ambayo huchukuliwa kama uwakilishi wa asili. Lakini tunayapanga kwa kategoria ambazo ni za awali. Hiyo ni kusema, kama Kant, anadhani kuna kategoria za awali za jumla na muhimu.

Kategoria anazozitungumzia kama mzizi wa sababu ya kutosha mara nne. Hiyo ni kusema, ana seti nne za kategoria . Seti nne za kategoria.

Lakini si sawa kabisa na kategoria za Kant kuhusu utambulisho wao. Alichonacho ni kifuatacho. Msingi na matokeo yake.

Sababu na athari. Nafasi na wakati. Nia na kitendo.

Sasa, angalia kwamba hizo ni kategoria ambazo, kwa kweli, tunazungumzia ulimwengu tunaoishi. Sio kategoria za Newton kama zilivyokuwa za Kant. Anapozungumzia ardhi na matokeo yake, anazungumzia ardhi yenye mantiki kwa kitu na kinachofuata.

Dhana na hitimisho. Aksiom na hitimisho. Hapa anazungumzia ulimwengu wa mawazo ya kufikirika.

Ulimwengu wa mawazo ya kinadharia. Hivi ndivyo ilivyo. Kant alisema hivyo pia.

Hivi ndivyo ilivyo kwa sababu ya kategoria zetu. Huo ndio ulimwengu kwangu. Ni ulimwengu kama wazo langu.

Ulimwengu tunaoufikiria kwa njia hiyo. Vile vile kwa sababu na athari. Ambayo ndiyo njia tunayofikiria kwa upande wa vitu vya kimwili.

Matukio ya kimwili. Umuhimu wa kisababishi badala ya ulazima wa kimantiki. Nafasi na wakati, kama Kant katika urembo wake wa kupita kiasi uliowekwa wazi, vinahusiana na vitu vya hisabati.

Na kwa hivyo tunapata sio tu ulazima wa kimantiki. Tunapata ulazima wa kisababishi. Tunapata ulazima wa kihisabati.

Kwa jinsi tunavyofikiria kuhusu ulimwengu. Na linapokuja suala la nia na matendo, hivi ndivyo tunavyofikiria kuhusu nafsi . Hivi ndivyo tunavyofikiria kuhusu nafsi .

Na hivyo tunapata wazo la ulazima wa kimaadili. Kwa hivyo ulimwengu wa mawazo yetu ni ulimwengu ambao kuna ulazima wa kimantiki, ulazima wa kisababishi, ulazima wa kihisabati, na ulazima wa kimaadili. Lakini mahitaji hayo yote ni matukio tu.

Hivyo ndivyo inavyoonekana. Sio hivyo katika uhalisia . Kwa kweli, kinyume cha neno, kinyume cha ulazima ni nini? Kwa uhalisia, ulimwengu ni mapenzi, si ulazima.

Kwa hivyo matukio hayo na Newman ni kinyume. Ulimwengu ni wa asili ya utashi. Naam, anauendelezaje? Naam, anasema, unaona, kwamba ulimwengu ni wazo langu.

Hiyo ni kusema, vorstellung , uwakilishi wangu. Njia ya mfano ambayo mimi huzungumzia kuhusu ulimwengu. Ulimwengu ni wazo langu.

Vorstellung ni neno la Hegel linalomaanisha uwakilishi wa ishara katika dini. Naam, sayansi ni njia ya ishara tu ya kuzungumza. Hisabati ni njia ya ishara ya kuzungumza.

Mantiki ni njia ya mfano ya kuzungumza. Maadili kwa upande wa nia na kitendo ni njia ya mfano ya kuzungumza. Sio uwakilishi ambao una uhusiano wa moja kwa moja.

Ndivyo mambo yalivyo. Dunia ni wazo langu, ulimwengu unaotarajiwa kwa mapenzi yangu. Kwa sababu ninaweka mapenzi yangu juu ya ulimwengu na kuweka makundi yangu ya mawazo juu yake.

Lakini hiyo ndiyo njia nne ya sababu ya kutosha. Sasa, angalia anaposema sababu ya kutosha, hiyo inatokana na kifungu cha Leibniz, sheria ya sababu ya kutosha. Kila kitu katika safu iliopangwa ya monads ndivyo kilivyo kwa sababu ya kutosha.

Hakuna kinachotokea bila sababu ya kutosha. Sheria ya sababu ya kutosha ni kama kanuni ya sababu. Kanuni ya lazima.

Hivi ndivyo inavyopaswa kuwa. Haiwezi kuwa njia nyingine yoyote. Ulimwengu bora zaidi unaowezekana unageuka kuwa ulimwengu pekee unaowezekana kwa Leibniz.

Kuna umuhimu hapo. Lakini sababu ya kutosha ni wazo, muundo tunaouweka kwenye vitu, kulingana na Schopenhauer. Ni makadirio ya mapenzi yangu.

Naam, tukitaka kuzungumzia uhalisia, ufunguo ni katika kutambua kwamba nafsi, katika msingi wake, nia. Jambo la msukumo, linaloendesha mambo, na la kubadilika. Lakini moja ya njia za kuvutia anazotumia kukuza hili lina ushawishi mkubwa kwa waumini wa udhanaishi baadaye .

Anakuja katika hilo si kwa kuangalia mawazo ya mwanadamu, kwa sababu hiyo ndiyo njia ya matukio pekee. Lakini kwa kuangalia jinsi ninavyoishi kimwili. Fenomenolojia yake inageuka kuwa fenomenolojia ya kile ambacho sasa kinajulikana kama mwili ulio hai.

Sasa kivumishi ni muhimu. Mwili unaochukuliwa kama kitu cha kujifunza si mwili unaoishi ndani yake. Mwili ulio hai ni uzoefu wako wa mwili unaofahamu.

Ufahamu wa kuwa kimwili. Uzoefu wa kimwili ulio hai. Unaweza kupata tofauti kati ya muda halisi unaopimwa kwa mwendo wa kimwili na muda ulio hai.

Ambapo wakati ulioishi utavuta, au rangi, au kusimama tuli. Vivyo hivyo, unaweza kupata tofauti kati ya kifo kama jambo la kibiolojia na kifo kama kitu unachoishi unapokufa. Ambapo, ni wazi, kwa waumini wa udhanaishi, sifa za udhanaishi ni tofauti sana.

Vivyo hivyo, kwa Schopenhauer, anajali kuhusu uzoefu huu wa mwili ulio hai . Na kwa hivyo angalia, ikiwa ungependa, ukurasa wa 92 na ufuatao, ambapo anaanzisha hili. Chini ya 92.

Sehemu yenye nambari 18. Maana ninayotafuta ya ulimwengu inasimama mbele yangu kama uwakilishi wangu tu. Haiwezi kupatikana kamwe kama mchunguzi angekuwa kitu zaidi ya mhusika anayejua tu, kerubi mwenye mabawa bila mwili.

Lakini yeye mwenyewe amekita mizizi katika ulimwengu. Anajikuta ndani yake kama mtu binafsi. Na hata hivyo hutolewa kikamilifu kupitia njia ya mwili na mapenzi ya mwili huu mwanzoni mwa ufahamu na mtazamo wa ulimwengu.

Unaona, mwanzo wa uelewa wa Kant ulikuwa ni pembejeo ya majaribio, pembejeo ya hisia. Na kwa hivyo hapa anajifunza uhalisia wa mwili ulio hai. Tazama 93 juu ya ukurasa.

Hapana, irudishe. 92, katikati ya ukurasa. Kwa mada ya kujua, mada inayojua, mimi, ambaye anaonekana kama mtu binafsi kupitia utambulisho wake na mwili.

Loo, ndio. Ambaye anaonekana kama mtu binafsi kupitia utambulisho akiwa na mwili. Hakika, hivyo ndivyo tunavyomtambua mtu binafsi, sivyo? Unaona ? Hiyo ndiyo sura.

Mwili huu umetolewa kwa njia mbili tofauti kabisa. Umepewa mtazamo wa akili kama uwakilishi, kitu miongoni mwa vitu, kinachowajibika kwa sheria za vitu hivyo. Mahitaji, sababu ya kutosha.

Lakini pia hutolewa kwa njia tofauti, yaani kama kile kinachojulikana mara moja kwa kila mtu, kinachoonyeshwa na neno mapenzi. Kila tendo la kweli la mapenzi ni mwendo wa mwili mara moja. Hawezi kutaka na kutenda bila wakati huo huo kujua kwamba inaonekana kama mwendo wa mwili.

Kisha juu ya 93. Kwa maana fulani, inaweza kusemwa kwamba mapenzi ni ujuzi wa awali wa mwili. Kisha, kwenye ukurasa wa 99, anachukua hatua kutoka kwa mapenzi yangu hadi mapenzi yenyewe .

Takriban mistari 12 kutoka chini ya ukurasa. Ni dhahiri kutokana na yaliyosemwa kwamba utashi kama kitu chenyewe uko nje ya jimbo la kanuni ya sababu ya kutosha katika aina zake zote. Hauna msingi kabisa.

Sio matokeo ya msingi fulani. Haina msingi. Ingawa kila moja ya matukio yake yanafuata kanuni hiyo.

Haina wingi wote, ingawa matukio yake hayahesabiki. Yenyewe ni moja, lakini si kama kitu kama kitu kimoja. Kwa maana umoja wa kitu hujulikana tu tofauti na wingi unaowezekana.

Mapenzi si kitu kimoja kama dhana ilivyo kitu kimoja. Dhana hutokana na ufupisho. Ni kitu kimoja kama kile kilicho nje ya wakati na nafasi, nje ya kanuni yoyote ya ubinafsi.

Hiyo ni kusema, nje ya uwezekano wa wingi. Unaona, ikiwa utambulisho wangu binafsi ni ule wa utashi, kiumbe chenye utashi wangu mwenyewe, utashi wangu, unaonitambulisha mimi, si mawazo yangu, kuna mengi, lakini kuna utashi mmoja. Basi ukweli wa mwisho ni ule wa utashi mmoja, utashi kamili.

Sio akili kamili kama ilivyo kwa Hegel, lakini utashi kamili katika Schopenhauer. Kwa hivyo hiyo ndiyo mada anayoiendeleza. Jambo lenyewe ni la asili ya utashi.

Uhalisia utajidhihirisha bila kufikiri kwa msukumo, kwa mlipuko wa ubunifu. Unaelewa Ulimbende ? Sasa, huo una matokeo ya kila aina kwa Schopenhauer, matokeo ya kukata tamaa. Inamaanisha kwamba katika kiini cha ukweli, kuna kujitahidi bila mwisho ambako hakuna njia ya kutoroka.

Ukiepuka kujitahidi bila kikomo, kinachobaki ni kuchoka na maumivu. Kwa hivyo katika ulimwengu huu, kuna hamu isiyoridhika tu, nia isiyotimizwa, au uchovu na

maumivu. Anasema Schopenhauer , huu ndio ulimwengu mbaya zaidi kati ya ulimwengu wote unaowezezekana.

Ulimwengu mbaya zaidi kuliko yote yanayowezezekana. Unaona, na hii hapa ndiyo mizizi ya Sartre na tamaa yake ya kukata tamaa baadaye . Unaweza kushinda ubaya zaidi kwa kiwango kwa uzoefu wa urembo, ambao ni wa kutafakari na uwakilishi.

Lakini hiyo ni kujiingiza katika ulimwengu kama wazo. Unaweza kugeukia uwajibikaji wa kimaadili na kupigana ili kushinda utashi wa nafsi, kupata huruma na wengine, na kuunganisha utashi wako si kama tamaa yako mwenyewe, bali kuunganisha utashi wako, utashi wa utashi kamili. Lakini hilo linaathirije utashi wako mwenyewe? Njia mbadala ya tatu ni kujinyima raha ambayo inakataa utashi, na kukandamiza utashi.

Lakini kama dunia ni makadirio ya mapenzi yangu, basi nikikandamiza mapenzi yangu, naikataa dunia yangu. Kwa hivyo kama sina nia ya kuona, kufikiria, kutazama, basi hakuna kitu. Hali ya kutokuwa na kitu ndiyo matokeo.

Naam, chaguo katika Hartman zinajumuisha yote hayo, kurasa 122 hadi 126. Je, nilisema Hartman katika Gardner? Nilisema Hartman kwa sababu Schopenhauer alikuwa na aina fulani ya mwanafunzi, mfuasi, Edward von Hartmann, ambaye, akikubaliana na tamaa ya Schopenhauer, alisema kwamba kitendo cha mwisho cha utashi, bila shaka, lazima kiwe kitendo cha kujiua. Na kwa hivyo ikiwa huu ndio ulimwengu mbaya zaidi kuliko ulimwengu wote unaowezezekana, basi kujiua, bila shaka, ni matokeo, ambayo yanarudi kwa baadhi ya wapenzi wa hedon wa mapema wa Cyrene wa nyakati za Kigiriki.

Lakini kama umesoma Albert Camus na Hadithi yake ya Sisyphus, ambapo anajadili maadili ya kujiua, anafanya hivyo kwa sababu ya Schopenhauer- Hartmannism hii . Unafanya nini katika ulimwengu ambapo dialektiki imeacha mambo bila usanisi katika ulimwengu mbaya zaidi? Hilo ni swali la Schopenhauer, ambalo wauministi wanajaribu kujibu. Na nadhani ni sawa kusema wauministi wa kidini huweka usanisi .

Wadhanaishi wenye kukata tamaa hawana usanisi wa kujitokeza. Naam, nadhani tuko karibu dakika moja baada ya muda . Sawa.

Soma Schopenhauer.